

Priložnost za pričevanje

Postni čas se je prevesil v svoj najbolj resen del. Bolj ko se bliža veliki teden in z njim praznovanje velike noči, bolj usmerja naš duhovni pogled na Jezusov križ. Ob tem pogledu naj bi nas pretresle njegove bolečine. V nas naj bi vzbudilo sočutje nad trpljenjem nedolžnega in odpor do okrutnosti njegovih zasmehovalcev in mučiteljev. Jezusovo trpljenje naj bi v nas prebudilo kesanje nad lastnimi grehi. Kajti kaj drugega kot greh nevere in napuha je povzročilo takšno kruto sodno usmrtitev. In temu strašnemu umoru Božjega Sina se pridružuje tudi vsak moj greh, kakor pravi ena naših postnih pesmi: *Tudi jaz sem z grehi ranil in prebadal ti srce, ves skesan te srčno prosim, daj odpusti mi dolge.*

Še bolj kot sočutna bolečina in skrušeno kesanje pa je pomembno, da nas ta predvelikonočni čas privede do motrenja Božje ljubezni, ki jo odkriva Jezus na križu, do čudenja nad skrivnostnim načrtom odrešenja, ki ga je Gospod hotel uresničiti v poistovetenju z nami, ne da bi se pred časom poslužil svoje božje moči. Na križu umira Bog, da iz groba vstaja človek. V velikonočnem dogodku se razkrije razlog Jezusovega učlovečenja: Bog je postal človek, da bi mi postali božji.

Vdanost in zaupanje, s katerim Jezus sprejme, naj se tudi v njegovem križevem potu zgodi Očetova volja, sta zgled za Jezusove učence, kako naj tudi oni vzamejo vsak dan svoj križ in hodijo za njim. V zavedanju, da nas Bog v trpljenju ne zapuša, čeprav je mogoče, da bomo takšen občutek zapuščenosti doživeli in kakor Jezus spraševali Boga: »Zakaj si me zapustil?«

Postni čas in skorajšnje praznovanje velike noči sta letos drugačna. Pandemija covid 19 je na nek način kar sama poskrbela za naš post in mnoge prisilila na skoraj samostansko obliko življenja, čeprav ne nujno s toliko miru. Tistim pa, ki se v svojih poklicih vsakodnevno aktivno borijo za ublažitev posledic te novodobne kuge, jemlje moči in krati spanec.

Ko me je pred dnevi zbudil zagrebški potres, so mi na misel prišle Jezusove besede iz Lukovega evangelija: »Veliki potresi bodo na mnogih krajih, kužne bolezni in lakota, grozote in velika znamenja z neba«. Ta misel me je vznemirila do te mere, da sem šel pogledat, kje točno v Svetem pismu se nahaja. Lk 21,11. Jezus prav tam nadaljuje: učence bodo, še preden se to zgodi, preganjali. Nato pa v 13. vrstici sledi bistveno: »Vam pa bo to dalo priložnost za pričevanje.« To je močna misel, vredna, da jo v teh dneh preišljujemo. Stiska, križ, trpljenje sta za Jezusove učence priložnost za pričevanje. Pričevanje česa? Tega, da nas nobena stiska ne more ločiti od Kristusove ljubezni. Tega, da smemo upati, ker nas Oče v naši preizkušnji ne zapusti. Tega, da nas Kristusova ljubezen na križu priganja k solidarnosti z drugimi, s šivanjem mask, s spoštovanjem izolacijskih ukrepov, s trudom za delo in učenje na daljavo, z ustvarjalnostjo pri oblikovanju družinske molitve in hišnega bogoslužja, s pomočjo starejšim, s telefonskim klicem osamljenih, s spremembo ustaljenih pomanjkljivosti v naših družinskih odnosih.

Stiske in trpljenje so še hujše, če jih doživljamo kot nesmiselne. Jezus je križu dal smisel: iz mučilnega orodja je napravil znamenje odrešenja. Pandemija covid 19 je postala naš vsakdanji križ, ki smo ga lahko naveličani in proti kateremu se moramo boriti, ki pa ga lahko tudi osmislimo, če ga vzamemo kot *priložnost za pričevanje*.